

Könyvajánló helyett

Örömmel tapasztaltam, hogy ismét megjelent egy könyv helybeli szerző tollából (Lévai Albert: Virtuális valóságunk). Megnyugvással olvastam a szeretettel írt ajánlást a Mezőtúr és Vidékében (2007. évi 25. szám, Tóth Boldizsárné: Életszerűség a végtelenségben). Az ajánlás indokolt, a könyvet érdemes elolvasni. Én a könyvtárból kölcsönöztem. Napokig foglalkoztatott, hogy néhányat le kellene írni azokból a gondolatokból, amelyek kergetőztek a fejemben a könyv olvasása közben, és utána is. Célravezetőbbnek tartottam, ha ezeket megbeszéltem barátaimmal.

Inkább azt újságolom, hogy a közelmúltban összefutottam régi ismerősömmel, szeretném mondani, barátommal. Telekis diák volt. Ha jól emlékszem, úgy 1980 körül érettségizett. Azóta közgazdász lett. Most Kolumbiában él.

Vass Évának hívják, és nemcsak közgazdász, hanem érdeklődő, tehetséges ember is. Összegyűjtött jó néhány történetet az amazóniai indiánok között, kiegészítette, könyvtári kutatásokkal pontosította, lefordította. Ha már arra járt, készített egy csomó kiváló fényképet, kiválógatta, és a történetekhez illesztette. Most aztán itt van egy szép, kedves, emberi könyv: *Amazónia elbűvölő történetei és képei*.

Akkor is elolvasnám, ha nem különösebben érdekelne a világ-

nek ez a része, mert Vass Éva úgy ír, ahogy beszél. Könnyedén, azonnal érthetően, mosolyogva nyilatkozik és magyaráz.

„Amazónia nemcsak egy elbűvölő, javarészt értetlen természet, hanem egy csodálatos kulturális világ is, amihez az út a mítoszain át vezet. Ezt a két dolgot igyekeztünk ötvözni a könyvünkben, hogy az olvasóhoz minél közelebb hozzuk ezt a rendkívüli világot. A könyv az amazóniai indiánok legérdekesebb, legszebb történeteiből tartalmaz ... válogatást, miközben számos ismeretterjesztő magyarázattal szolgál a dzsungelről és annak lakóiról.” – írja Vass Éva és férje, Vasquez Carlos a com webújság 2007. decemberi számában.

A könyv olvasása, lapozgatása közben ezt meg lehet és meg kell érezni.

Amazónia a Föld kulcsfontosságú területe. Könyvek, filmek sokasága foglalkozik vele.

Mivégre hát még egy újabb könyv erről? Mit nyújthat egy újabb írás, néhány fénykép?

Azt a nyugalmat, amit a szerző az indiánok között keres és megtalál. Monitörökhöz, villogó, olykor harsogó kijelzőkhöz szokott napjaimban könyvet, szép könyvet vehetek a kezembe. Vass Éva mítoszokat tiltet mellém. Azok aztán ott matatnak és időz-

nek, motoszkálnak és nyugszanak, hogy ne vitatkozzam, ne ágáljak. A mítoszokkal azt nem lehet, nem érdemes. Elérik, hogy türelmes legyek.

Talán akkor is dicséreném, ha nem lenne jó ez a könyv. Nem kívánczik tehát tőlem ide részletes ismertetés. Egyébként is megírták már – elfogulatlanul. Íme:

„Különleges színes fotók, izgalmas történetek Amazónia „szívéből” és az amazóniai indiánok titokzatos világáról! ... A szerző a könyvben szereplő történeteket Kolumbiában gyűjtötte, és a fotókat Amazónia Kolumbia-Peru-Brazília „hármass” határ vidékén, a dzsungel szívében készítette.” (<http://www.nagyutazas.hu/magyar/magazin/article.php?id=872>)

„A szerző két éve töltött hat hónapot Kolumbiában, ahol összegyűjtötte és lefordította az indiánok legendáit, mítoszait, és az esőerdőben tett túrái során sok fényképet készített. Ezek egységéből jött létre ez a könyv. ... A könyvben szereplő történetek, és az azokat illusztráló fényképek egységet alkotnak, azonos fontossággal bírnak.” (<http://www.origo.hu/tudomany/20071219-konyv-amazonia-elbuvolo-tortenetei-es-kepei.html>)

Ha mindez kevés volna, látogasson el a szerző és férje honlapjára: (www.amazoniportal.com) – ezt ajánlotta az MR1 is 2007. 12. 29-én reggel.

Legjobb ajánlasként ott a könyv első 10 oldala. (http://www.amazoniportal.com/konyv/images/amazonia_book.pdf).

Internet nélkül is van világ! A könyvtárból is kölcsönözhető.

A történet folytatódik. Vass Éva tovább írja könyvét, esetleg anyagot gyűjt a következőhöz. Ezt egyelőre az „Érdekel Amazónia baráti kör” tagjai kapják webújság formájában. Ha érdekli, kérem, jelezze a szerkesztőségnek.

CSENDOM GYÖRGY

Hattyú utca

(folytatásos történet)

1.

A 2006-os Túri Vásár délutánján kaptam egy telefonhívást. A vásári sokadalom zajától kísérvé egy budapesti férfi mutatkozott be, közölve, hogy vele van egy Fóris Márta nevű hölgy Sepsiszentgyörgyről. Az a kérdésük, tudom-e, hogy melyik volt régen a Hattyú utca Mezőtúron. Mondtam, hogy így kapásból nem, de kiderítem, és visszahívom.

Felhívtam volt gimnáziumi tanáromat és osztályfőnökömet, dr. Gombás Istvánt.

- Majd utánanézek, kumám – mondta, és úgy tíz perc múlva hívott is: a Hattyú utca ma Stromfeld Aurél nevét viseli.

Közben az érdeklődők átjöttek a Berettyó-hídhöz, és ott találkoztunk. A híd lábánál állt egy magas, szakállas úr, Béla a feleségével és egy alacsonyabb, idősebb hölgy, Márta néni, aki rögtön mutatott egy Szécsi Mariska úrhölgy ónagyságának az 1800-as évek végén (!) küldött képeslapot, amelyen a címzés: Mezőtúr, Hattyú utca 178. A Márta néni dédapja, Szécsi Sándor tanácsnok lakott itt családjával. Az ő egyik lánya Mária, a Márta néni nagynya.

Együtt végigsétáltunk és beszélgettünk a Hattyú utcán. Márta néni elmondta, hogy miután nyugdíjas lett, kezdett el foglalkozni a családdal, az ősök kutatásával. Mert egyedül és kizárólag ezért jött Mezőtúrra. Ahogy ők Erdélyben mondják, nagyon örvendezett, hogy sikerült megtalálni azt az utcát, ahol déd- és nagyszülei éltek. Boldogan indultak vissza Budapestre.

A 2007-es Túri Vásár idején újra eljöttek, akkor az volt a kérdése, megírdhatná-e ő a mi Mezőtúr és Vidéke című újságunkban, hogy keresi az őseit. Hátha tudna valaki ebben segíteni. (Van neki otthon 1918-as Mezőtúr és Vidéke példány!)

Az ő levelének a közlése előtt szükségesnek láttam ezt a bevezetőt megírni.

(folyt. köv.)

VARGA MIHÁLY